

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XX. De singularibus donis, quæ Deus famulæ suæ Joannæ in
Religioso status contulit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

melius futurum erat, si Reverendissimus D. in Indiam secum eam non asportasset, oro ut in mei gratiam ab se illam amoveat, ex eo cognitura quantum me amet. Petebat hoc ab illo tam enixè, tantisque lacrymis, ut Archi-Antistes non minùs humilitatem ejus, quam Prophetiæ spiritum sit demiratus.

*item in se-
culari Prin-
cipe.*

Non minor Sæculi hujus Principum erat de Venerabili hac Virgine opinio, quam Ecclesiasticorum. Admiralis seu Architalassus Castiliæ singulariter eam venerabatur. Hic ubi à Fuente Rabia, ut antè attigimus, Victor rediret, ad Sor. Joannam misit, cui illa discedenti dixit Vadat Excellentia tua in nomine Domini, bene quidem servivit, sed malè remunerabitur, & sic etiam evenit, prout toti mundo constat: denique ut concludam, habuimus & nos temporibus nostris in Theodidacta atque divinitus illuminata Virgine ista, aliam piam Prophetidem. Debbora quidem Prophetissa olim in veteri testamento sub Palmæ umbra, divino acta Spiritu, salubria dabat consilia. Præstitit id etiam nostra Virgo Sor. Joanna. Tam propinqua erat Prophetica ejus vaticinatio victoriosæ Palmæ palmitibus frondibusque, quam certò ejus oraçula semper victoria, felixque pugna exitus est consecutus atque obtentus.

CAPUT XX.

De singularibus donis, quæ Deus famula sua Joanna in Religioso statu contulit.

Regius Vates David aiebat ad DEUM ore ac linguâ, quæ oculorum

undis ab imo cordis profluentibus rigata fuit: Redde mihi lætitiâ salutariis tui, & Spiritu principali confirma me. ps. 50. D. Aug. sup. ps. 50. inquit duas eum res petere, quæ tamen ita sint unitæ, ut si primum tribuat, alterum utrò sequatur. Equidem indubitatum est, quod vera sanctitas, uti jam dictus D. August. innuit, non in corporali delectatione, magno favore, aut intimo dulcedinis gustu consistat, sed in constanti veræ solidæque virtutis exercitio, inque perfecta conformatione humanæ voluntatis cum Divina. Haud tamen minùs etiam verum est eisdem favores DEUM non indulgere nisi amicis suis. Sic inquit Christus discipulis suis Joan. 15. Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat Domus ejus. Vos autè dixi amicos, quia omnia quæcunq; audivi à Patre meo nota feci vobis. Vultu si dicere volet, Vobis tãquam peculiaribus fidiq; amicis mysteria mea patefeci, ita ut ex divino favore Sanctitatis amicorum DEI colligi queat, per quos favores ipsius Majestas heroicum, nobilem, principalemq; suis infundit spiritum, eosque in sua gratia confirmat. Ut igitur spiritus, quem Deus isti sponsæ suæ infudit cognoscatur, velim benevolus Lector singulares gratias favoresq; perpèdat, quos ei ipsius Majestas indulserit, quibus hætenus historia hæc, ceu lætissimis floribus respersa ornataque fuit, & in præsentem Capite de iisdem adhuc agitur. Nemo verò miretur quod DEUS tantâ amoris exuberantiâ ad se benevolum uni miseræ mulieri exhibuerit, Considerentur & in spi-

*sanctitas in
quosita.*

*ex magna
gratiam
DEI copia
bene sancti-
tas animæ
arguitur.*

inspiciantur modò, quanta hæc ejus famula egit ac pertulit, divinæ Majestatis, summi ejusdem honoris ac gloriæ, nec non salutis multarum animarum gratiâ, tunc perfacilè poterit intelligi, quòd si multum ei tributum sit, multum etiam illam fuisse promeritam, quodque secundum laborum dolorumque mensuram retributionis fuerit modus.

Fons ac redundans usquequaque scaturigo præcellarum ejusmodi gratiarum favorumque erat, nusquam desinens ac peculiaris Christi Servatoris nostri præsentia, quam percipiebat sponsa ejus visione seu intuitu sui intellectus, quod ipsamet sequentibus declarat verbis. Diebus hæc, ait illa, eximiâ societate fruor, vide, licet Christi D. N. Haud ego corpore, talibus eum intueor oculis, neque animæ, neque visione imaginariâ: verùm intueor illum claritate longè majori & de hoc ambigere non possum, claritùs multò limpidiusque me illum cernere, quam lucem meridianam, non quidem quasi nihil corporeo visu aut imaginario aspectu percipiam. Alias porò cum se mihi Dominus visendum dat, video aliquid, aliquando nihil, sed hoc videre certius est altero, animæque mea hujus est veritatis certior, quàm alterius. Anima siquidem, in aliis visionibus semper in timore versatur deceptionis ac fraudis, in hac verò minimè, sed secunda certa que est quisnam ille sit, qui præsens ei adest; est item coram eo erubescens ac pudibunda. DEUS, me custodiat! Quis indicare queat, quid hic anima sentiat?

quid percipiat? Tantum haud prævalet tam tenuis intelligentiæ vis, ac mea est, non quidem quasi id non intelligam, sed quòd effari nequeam. DEUS in sæcula ac sine fine laudetur! Amen. Expertissima hæc Virgo multa his verbis dicit, multò etiam plura in iis, quæ soler innuit, quam iis quæ loquitur, quippe cum ex his omnibus constet, quod visione intellectuali, quæ securior longè certiorque est, quàm corporeus imaginariusve intuitus, nusquam non Christum aspexerit, eaque perceperit gratias, quas uti D. Paul. 2. Corinth. 12. ait, non licet homini loqui, anima verò benè novit ea intellectu comprehendere.

Igitur tamen si sponsa Christi dictarum gratiarum favorumque sublimitatem nõ expresserit, non tamen silentio involvit admodum crebrò sibi eas commisitisse, dum sequentia loquitur, n. 83. Ab aliquanto tempore multò majores percipio dolores ex iis, quæ patior, una cum altissimis contemplationibus, quæ feriâ quintâ seu Jovis die circa horâ sextam vespertinam initiũ sumunt. Præteritâ die Jovis secuta sum ad Cœnaculi sumptu præmæ cœnæ Aulâ Domini. Notavi probè illic omnia, quæ fiebant, magnoque stupore Christi Servatoris N. demissionem sum contemplantâ. Quis etenim non obstupescat, cum intuetur, quod ad pauperum aliquid virorũ, quæ cõdita sunt? Cũ tot Angelorum Choros ante Dominum suũ conspicit genibus insidentes, stupore attonitos ac hærentes, dum illius Majestatem intuentur, stratam ante proditoris Judæ obsecratos pedes? Id cum anima mea istic vidisset, à fletu me

con-

Modus quo
Joanna
Christi præ-
sentia frue-
batur.

Christi Pa-
ssionis mi-
seriorum
contempla-
tio Joanna
qualis fue-
rit.

„ continere non potui, dum me aspi-
 „ cit, velut alterum Judam, in maliti-
 „ a, abysso tam superbam atque tumi-
 „ dam, perpendoque quam ego eum
 „ frequenter ad mentem ejus perce-
 „ pi, una è paropside cum eo conviva-
 „ ra, quamque pervicax & obstinata
 „ in omnibus meis grandibus pecca-
 „ tis fuerim. O Domine qui sit, quod
 „ cor meum præ dolore non tumpa-
 „ tur, cum pertinaciam meam intu-
 „ eor, quodque Judas semel, ego verò
 „ tam crebrò te vendiderim prodide-
 „ rimq; , tu verò tamdiu me iustinue-
 „ ris. O anima mea, quod præ doloris
 „ vehementia non moteris! Cœpit hic
 „ anima mea præ dolore lacrymis dif-
 „ fluere, veniam exorare, ac Dominus
 „ mei etiam misereri. Brevi post co-
 „ mitabar eum usque ad hortum Oli-
 „ vetanum, ubi tuam orsus est Oratio-
 „ nem. Videbam in ejus contempla-
 „ tione quemadmodum Patrem suum
 „ æternum oraret, meque instrueret,
 „ in oratione non languidè ac oscita-
 „ bundè, sed fervidè & anxie Numen
 „ divinum esse obsecrandum, ut pre-
 „ catio nostra Domino placeat, & nos
 „ petita consequamur. Cùm ad san-
 „ guineum sudorem ventum esset, ig-
 „ nis amoris ab anima mea prorupit,
 „ simulque cum eo igne sudor totius
 „ corporis, sic ut præ angore in terram
 „ conciderem. Tunc levavit me sum-
 „ ma DEI benignitas à terra, animos-
 „ que mihi addidit dicens, Filia, ne de-
 „ feceris Filia, ne defeceris: in tribulati-
 „ onibus namque aut afflictionibus elu-
 „ cescere fortitudo debet. Inde ego ma-
 „ jorem in modum animata fui. Com-
 „ pletâ is oratione consurrexit ad obvi-
 „ andam (suis inimicis, meque introitus

edocuit, adeò nobis adversitates tri-
 „ bulationesque fugiendas non esse, ut
 „ etiam, tanquam veris fortibusque mi-
 „ litibus prodeundum sit ad eas gene-
 „ roso animo excipiendas. Inde comita-
 „ tum illum in summi sacerdotis do-
 „ mum, vidique illic jalapam illam, ade-
 „ oque ictum illum leni, ut gena mihi
 „ intumesceret. Hic mihi Dominus il-
 „ lam doctrinam tradit, ut taceam quã-
 „ tumcunque etiam lædar ac laceffat, &
 „ quantalibet adversum me testimonia
 „ aggerantur. Tandem ad flagellatio-
 „ nem devenit. Hic sanè mirum mi-
 „ rorum fuit, cum vidissem Domi-
 „ num plenum vulneribus atque vibri-
 „ cibus sanguinis purpura adopertum:
 „ Revera visum est mihi tunc, nihil un-
 „ quam pulchrius me conspexisse, quip-
 „ pe cui nihil fecissent horroris vulne-
 „ ra, quinimo eam addidissent pulchri-
 „ tudinem, quæ mihi cor abtriperet, e-
 „ jusque me amoretotam consumeret.
 „ Ab eo tempore noluissem ego Choro
 „ egredi. Et licet ille sit absconditus, ego
 „ eum tamen, veluti si nò sit absconditus,
 „ intueor magnâ perspicuitate, sumque
 „ semper immersa atque absorpta in as-
 „ pectu illius, multisque meis deliriis
 „ stultiloquiisque ad eum proferendis,
 „ quasi peccata, quæ contra divinam
 „ suam admisi Majestatem, & etiam-
 „ num admitto non sufficerent, sed illis
 „ insuper exiguus iste respectus ac reve-
 „ rentia, quam ei exhibeo super addi de-
 „ beat. Velit id ipse mihi ignoscere.
 „ Haud abs re dici consuevit amorem
 „ audacem esse solere. Sic agitur cum a-
 „ nima mea. Cùm indies gratiæ divinæ
 „ cumulantur, ita ut Domino dicam:
 „ Parcitius Domine; vix me uno favore
 „ beas fruique sinis, & continuo sequã-
 „ tur alii, Optarem tua Majestas id præ-
 „ staret

Adversita-
 tibus obis
 amo etiam
 est eundem

Ch
 spe
 ni
 app

Pa
 JE
 jub
 nan
 M
 rec
 qua
 nif
 disp

staret illis, qui promerentur, nam ego id omnino non mereor. Dominus autem respondit mihi. Non pertinet ad te de hoc judicare, sed cum demissione animi ac propria cognitione gratias, quas tibi confero suscipere:

Ex adductis jam verbis, & confirmilibus aliis, quæ Sor. Joanna alibi scribit, palam fit, quod illa per sæpe, imò indefinenter, divinas perceperit gratias. Nunc eorum aliquas singulatum memorabimus, de reliquis acturi suis locis. Inter favores quibus est donata illa ferè præminet, quam ei JESUS infans concessit. Dum Sor. Joanna Janitricis seu Ostiarie Cœnobij munere fungeretur, quorundamque hominum præstolaretur exitum, quos antè intrò admiserat, videt in portæ vestibulo supra modum venustum 4. aut 5. annorum puellulum; advocat ad se amabilissimè Sor. Joanna parvulum: Veni huc mi pufio, veni, ad quemnam pertines? Respondet puerulus, pertineo ad S. Virginem MARIAM. Sor. Joanna intellexit eum esse unum ex expositis per angiportus & plateas, inventitiisque infantibus, quos in Hispania, nominant à S. MARIA. Unde & majorem ei demonstrabat charitatis affectum, aitque dic mihi, filiole, etiamne recitare nōsti Ave MARIA? Imò, respondet parvulus. Age igitur, inquit Sor. Joanna, recita illud. Tam probè illud ego calleo, ait pufio, ut te etiam docere possim. Volumus videre, an tu id orare nōris, deprime illud semel coram me. Pia Virgo Joanna provolvit in genua, manus jungit dicitque Ave MARIA gratiâ plena Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus &

benedictus fructus ventris tui JESUS. Hic ego sum, inquit parvulus, ac disparet. Istâ gratiâ non minor est ea, quæ sequitur.

Dum Virgo DEO dedita quodam tēpore, in usitata sua preccatione versatur, apparet à dextra ejus parte B. V. MARIA cum amantissimo filio suo, qui veluti candidus agnellus à niveis ejus pendebat uberibus. Immerfa fuit humilis Virgo coruscæ radiantique Infantuli pulchritudini pariterq; SS. ejus Matris, Tum Sor. Joanna conspicit manu sibi annuentem atq; ad se accersentem infantulum. At Joanna perinde agebat ac si id non intelligeret, existimans singularem hanc gratiam non ad se, sed ad alium quempiâ pertinere. Id ubi suprema Cœlorum Regina vidit, disertè Sor. Joannam compellat dicens: Ecquid conspicias filia, Filiolum meum te vocantē? Veni huc & vide, quid te habere velit. Mirum sanè perquam singulare! Ad verba hæc necdum eò est ausa accedere Joanna. Verùm demissa hæc fragilitas ita Domino placuit, ut suæ Matris ubera desereret, eaq; illi offerret, ut velut alter Bernar. mellitissimū Divinorū uberum potum sugere posset.

Hæc peculiari gratiâ Sponsa Christi digna effecta est alterius consequendæ, quam sponsa in Cant. Cantic. unicè suspirabat. Ferebatur singulari devotione Sor. Joanna in Nativitatem DEI Filij JESU Christi, atque in hac celebri solennitate aliisq; illam sequentibus, consueverat ejus Majestas illi plurimas conferre gratias. Quadam nocte Natalis D. ingenti tenebatur mysterium istud contemplandi desiderio, dū igitur, præ aliis in choro ha-

Christus
specie pufio-
nis Joannæ.
apparet

Parvulus
JESUS
jubet Joannam Ave
MARIA
recitare, in
quo se mani-
festat &
disparet.

Iterum ap-
parens ei
JESU-
LUS cum
SS. Matre,
ubera ejus
sugenda ei-
dem cedit.

*Angelus 701
annā per-
ducit in
Bethleē ad
spectandum
illuc Nati-
vitatē Chr.
mysterium.*

grantissimo hoc & stuans desiderio, in DEO collecta esset, perduxit eam S. Angelus ejus Custos in Bethleem, cūque ad optatum sacri ejus loci aditum venissent, ait ei Angelus Tutelaris: mane hic stans, profundāq; demissione accipe omnia quæ hic agentur. Ita fecit Ancilla Christi, dumq; magnā diligentia intendit omnibus, cernit quod unā cum S. Josepho suprema Regina MARIA singulari decore ac venustate ornata introgrediatur. Præse tulit divina Parens eam in vultu gestuque modestiam & compositionem, ut vel nudo ejus aspectu quod vis lasciviā solutum ac perulans cor, ejus amore capi, atque infrunitus cujusq; animus castigari potuisset. Mox ut introgressi fuere, intuebatur S. ac gloriosum Josephum, succensis modicis paleis focum instruere, ad quem Cæli terræque Regina consedit ad ficcanda vestimenta sua. Inter hæc magnā curā occupabantur Angeli in emundando apparandoq; præsepio, in quod summus eorum Rex ac Dominus reclinanduserat. Paullò post videt, quod Excelsissima Regina suos calceos magna cū humilitate deponat, elevatisq; sursum manibus in genua procūbat. Ubi ita in summi Spiritus sui collectione constituta, Salvatorē mundi partu felici edit in auras, absq; pudoris Virginei læsione, perinde ac nitidissima Chrystallus absq; ulla sui violatione, à solis radiis perlustratur ac illuminatur. Ut primūm Christus D. humi fusus apparuit, advolvēre in densæ pluvie modū è Cælo Angeli, qui velut Cælestes aviculæ, concentu Angelico, divinū solem, in primo amœnissimo sui exortu salutavēre. Interea perdurabat Aurora pulcherrima MARIA, semper

*Mirabilis
que-
dam & vi-
va repræ-
sentatio
Nascentis
Christi, ali-
orumque
qua ibi ge-
rebantur
nna; a-*

genibus incumbens, donec in se miraculosum lac persensit, quod ad nutrimentum Filioli sui Cœlitus ei implutum fuerat. Principio igitur demississimā veneratione illum adoravit ut verum DEUM suum. Post hæc, tanquam Mater dilectissimū Filium suum brachiis excepit, suaq; illi Virginea ubera materno amore porrexit. Deim per singulos alios Angelos unus eorum distribuit candidos cereos, suum verò Joanna tradit, cum verò Virgo humilis cunctaretur eum accipere, ait Angelus; ne renitatis eum accipere, oportet instanti nunc processioni ut inter sis, teq; perinde geras ac alij. Ubi igitur cœpta est Cœlestis Processio, antecessere Angeli, eosq; sequuta est Regina Cœlorum una cum sua divina prole in brachiis. Accessere hæc magnificā pompā augustāq; Majestate ad præsepe, in quo Regia Mater Filium suum Regem Cæli ac terræ reposuit, protinusq; omnes ordine Angeli accessere ad adorandum Christū DEUM suum. Admonita etiam fuit Joanna, ut accedat Deumq; suum adoret, cujus quidem rei ingenti ardebat illa desiderio, sed tamen facere id nō audebat, eò quod incitatum amoris desiderium profundæ humilitatis freno retraheretur. Ut verò Ss. Virgo MARIA anxium Sor. Joannæ notavit pavorem, ait illi: Joanna quid astitit? An non vides quemadmodum omnes Angeli DEUM ac Dominū suum adorent, cur tu idem non præstas? Veni, filia, veni, nā is tui cautus est natus. Hisce, ubi sponsa humilis animata fuit, accessit ad adorandum summū cum veneratione Dominum suum, divinosq; ejus pedes est exosculata. Infantulus porrò singularem suavissimis ocellis suis

fuis demonstrabat inde lætitiã, cūq; ad pedes ejus Joannã adstaret, brachiola sua propendit, in signum ut sublevertur. Simul ac Sanctis. Mater Filii sui voluntatem cognovit, elevavit divinũ Filiolum suum, tradiditque eum sponsæ illius Joan. intra brachia, quæ totis 4. diebus, divinũ istum thesaurũ ad ubera sua gestavit, dulcissima ei subinde imprimens oscula, miscensq; cum eo colloquia, quæ ignitus illi amor suggererat. Quis enim verò hanc sublimem prorsus gratiam non miretur? Notavere sacræ Cœnobii ejus Asceticiæ quadriduo illò Joannã quasi extra se versari, cernebantque tanto sponsam Christi splendore circumfusam, ut in faciem ejus oculos defigere non possent, quin nimio fulgore cunctis oculi perstringerentur, quod equidẽ in tali rerũ constitutione minimè mirandum. Cũ in monte cum DEO collocutus Moyses fuisset & familiariter ac domesticè egisset, descendit cum collucente radianteq; vultu, ita ut nemo posset in faciem ejus sintẽdere, eò quod facie ejus fulgor omnium mortalium oculos retunderet & fuscaret. Idem prorsus nostræ Sor, Joannæ evenit, quæ spiritũ ejus hæreditaverat; gestabat illa suis brachiis Infantulũ, unde haud mirum fuit quod facies ejus Solis instar colluceret, poteratq; etiã singulare illud lumen, quod in ejus ardebat corde exinde agnosci.

Enarratæ jam huic gratiæ ac favori per similes est alter, quem in die Circumcisionis Christi Sor. Joanna percepit. Cũ die illa in sublimis hujus tenerimiq; mysterij contemplatione immersa esset, perpenderetque quod DEUS pro hominibus, octavo delicatissimæ lætantiæ die, innocentem

suum sanguinem profuderit, intimè sponsa ejus comota, tota corde ac visceribus præ teneritudine colliquescebat. Mox itaq; vagire audit infantulũ, unde famula ejus tantò penitius amoris deliciis difflebat. Miscebat lacrymas suas lacrymis DEI ac summi boni sui, conabaturq; ploratus ejus Sedare. caput tunc mille modis eidẽ ablandiri, & offerre omnia, quæ ingeniosus amor ejus excogitare poterat; utq; is lubentius oblationem suã susciperat, adscivit Joanna in Oratorẽ ac Procuratorẽ jamjam pro nobis effusum rosei ejus sanguinis purpurissum. Ut igitur S. Virgo MARIA filiam suam Joannam tanto Filij sui amore accensam vidit, intra sponsæ illius brachia posuit infantulum; tum verò Joanna accepto summo thesauro isto, cor eidem suum, vitam animamq; suã offerre cœpit. Omnia tamen hæc ei videbantur exilia ac tenuia, nesciebatq; quid ageret, eratq; tota extra se, quippe cui ingens bonæ voluntatis incendium, mentem veluti vaporibus obnubilârat.

Hicce tantis Domini ac SS. Matris ejus favoribus, indultaq; sibi facultate fiebat spõsa Christi paullatim animosior, ad novas gratias postulãdas, quod ad hũc gestũ est modũ. Cum illa quodam tempore in contemplanda Christi fuga in Ægyptum moraretur, conspicit Angelorum Reginam Afello infidentem, brachiis Filiolum suum gestantem. Antecedebat S. Joseph, ducebatq; Asinum freno. Sequebatur corde suo sponsa D. pulcherrimã hanc Triadẽ, quæ imago figuraq; erat in terris S. Trinitatis in Cœlis. Cũ verò jã tempus adesset, ut suprẽma omnium regina jumento descenderet, atq; ita Fi-

Totis 4. diebus infantem Christum gestat Joanna, atque exinde miro faciei splendore coruscet.

Item in eius circumcissione eã contigit.

liolum suū alteri gestandū dare deberet, Orabat humili candore Joanna Matrē Regiam complacere dū interea Ipsa descendit, divinū infantulum sibi tradere, pollicita eum se, ceu summum thesaurum suum, interim brachiorum complexu Servaturam. Ad hanc petitionē convertit Regina Cælorum pulcherrimum suum vultum, quem summa cum voluptate intuentur Angeli, ad Joannā, eandemq; amantissimē intuita, renidēti ore in ulnas Christi sponsæ Joannæ Filiolum suum reposuit. Porro Infantulus collum Joannæ brachiolis suis circūplexus, Joannæ suæ blandiebatur amantissimē, plenamq; ex assē cordis animæq; illius possessionē adiit. Inter hæc Claustrale conveniendi Monialibus dabatur signum: tumq; obediens Virgo DEUM suum deseruit, quò sic nimirum divinum adimpleret beneplacitum. Dereliquit illa lætam sponsi sui fruitionem, ut sit ei morem gereret. Enarrat id ipsa „ hisce verbis. Interea me obedientia „ evocârat. Nā solius pretiosi hujus „ thesauri gratiâ, potest tantum bonum relinquere.

Tametsi gratiæ illæ quas divinus ei contulit infantulus tam raræ amabilesque fuerint, majores tamen fuere quas ab eo in perfecta viri ætate sponsæ ejus est consecuta. Cū aliquando Joanna Cellam suam intrare vellet, malignus dæmon in apri specie valvâ ostiis impetu clausit, dumque illa præ pavore passum unum retrocessisset, audit plenam affectus vocem sibi dicentē. Ingredere filia nam hic ego sum. Tum Joanna sine obstaculo januam aperit ipsoque in limine atque aditu Christus D. ei sit obvius, qui eam est amicissimē amplexatus, per-

manitque anima illius plena solatii ac intimæ lætitiæ.

Aliâ quadā vice Sor. Joanna gressus figere promovereque non poterat, sed à duabus Monialibus in Cellam ductabatur. Ut ergo ad parvam quandam scalam devenire, quæ ab ambitu Claustris in superiora ducit, jam tum Joanna usque ad eò delassata fuerat, ut impossibile ei esset tursum ascendere. Ibi Christus D. in capite scalæ appatens, veni ad me, inquit, sponsa mea, amica mea, electa mea: & ecce illa curriculo quasi, aut potius vultu uno ad divinum sponsum suum delata fuit, sicut continuò ambo amantes mutuò se complecterentur.

Dum aliquando Sor. Joanna nocturno tempore per soluto Matutino Officio in Choro remanet, audivere aliquæ sorores quæ in eodem Odeo suæ devotioni vacabant, suavem supra modum vocem ad sequentem modum loquentem. Joanna descendit huc; responditque Sor. Joanna: Jam venio Domine. Descenditque à superiore Choro ad inferiorem perinde ac si volâset, jam dictæ verò Sorores eam sequebantur, atque ubi ad devotissimam Christi Cruci affixi effigiem pervenerunt, Sor. Joannam, cititer ulnas ab humo elevatam Crucifixoque Servatoti implexam conspiciunt. Refixerat à Cruce manum suam dexteram illius Majestatis, brachioque collum hujus stingens os ejus ad SS. sui lateris vulnus apprimebat, atque hoc perquam devoto situ ac forma longo tempore in mentis excessu perduravit.

Idem prorsus alio tempore cum Crucifixo loci Capitularis evenit, siquidē cum semel ante eum in oratione pro-

DEUS
propter De-
um relin-
quendus
maximè e-
vocante O-
bedientiâ

Christus
varie Jo-
annam ad
se invenit
& delatū
suis passus

Christus
se Joannam
evocavit
& vulnere in
lateris app-
primis.

alio tem-
pore ab un-
Crucifixo
clavo per-
det.

prostrata esset Joanna, mente abrepta fuit, duobusq; à terra cubitis exaltata, ex uno Christi Crucifixi clavo hæsit pendula. Cum aliquando sponsa D. Sacrum audiret, anima ejus divino exarsit amore, colliquebatque & consumebatur cor ejus flagrantissimo desiderio Sponsi dilecto que suo perfruenti. Stribunda cupiditati ejus velificare constituit Dominus. Traxit igitur eam ad se applicans os ejus Sanctissimo vulneri lateris sui. Bibit ergo Sor. Joanna ex hoc fonte vitæ cum summa voluptate ac dulcedine animæ suæ, perindeque inebriata fuit ac Sponsa in Cant. Cantic. quam introduxit Dominus in Cellam vinariam, eamque illic pretiosissimo suæ charitatis vino potavit.

Ubi candida hæc Columba sic inebriata fuit, nullam usquam invenit requiem, nisi in solo latere Sponsi sui, currebatque cum prælata Sponsa in odorem unguentorum ejus. Dum Sor. Joanna aliquando in contemplatione Passionis ejus occuparetur, apparuit illi ejus Majestas in aliena tectaque specie, verum Sponsa ejus agnovit Sponsum suum ex operationibus, quas percipiebat anima ejus, dixitque illi. Quorsum seruit hæc aliena simulataque persona, Sponse mi amantissime? Quinam tua magnitudo se potest occultare, aut altitudo abscondi? Retegat se Divina Majestas tua licet, apprime ego eam novi. Ad hæc Dominus agnosci se fecit, monstravitque Sponsæ suæ suum latus, ex quo fluminis instar usque adeo delectabilis, vehemensque odoris prodibat fragrantia, ut Joanna exinde tota inundata extra se fieret. Cumque tota anima ejus à Divino odore isto occu-

pata esset, ipsum pariter corpus particeps illius evadebat, ita ut per dies illos tam suavem ex se odorem diffunderet, ut Monasterium illud totum in Cœlestem quandam Paradysum transiisse videretur. Odorem hunc Sacræ Virgines probè observavere, uti & quòd per id tempus Ancilla D. quasi à sensibus alienata degeret. Interrogabantque eam. Quidnam habes Mater? videris quasi extra te sensusque versati. Ad quod Sponsa D. humili sapientiâ responsum dedit. Quid queritis? Miserum ego ac vile sum animal, appareoque quod sum. Hoc pallio solerti que humilitate contegebat Joanna Regis sui secreta & gratias, quarum tantus erat numerus, ut illa ipsa n. 276. asserat dicatque: Nullus foret finis, si gratias quas mihi Dominus contulit, & adhuc dum confert, sicut & institutiones ac præcepta quæ ab eo mihi dantur, enarrare velim. Similiter quoque amicissimam consuetudinem, ac conversationem quâ mecum utitur mecumque uti amicus cum amico agit. Placet nunc materiam istam singulari quadam Divinâ gratia, faventissimâque benevolentia significatione coronare & concludere.

Initium suum capit hæc gratia vespere D. Laurentii Anno 1645. Cum videlicet Joanna in meditatione amarissimæ Passionis Christi ante quandam Crucifixum astaret. Visus istic ei est Dominus in miseranda per omnem modum, cruenta vulnerataque undique specie; erat eo aspectu amariis hujus Virginis cor præ intimo sensu doloris, adeo laucium ac debile, ut periculum esset ne animam efflaret. Cum igitur commiseratione

Itemque
latere ejus
Cœlestes
delicias fugit.

Itemque
Cœlestes
odores, ita
ut corpus
ejus & Mo-
nasterium
inde totum
isdem re-
pleretur.

tangeretur Dominus videndo Sponsam suam mortis doloribus propè oppressam, assumit gloriosam speciem, quam olim in monte Thabor exhibuit, prodibatque quovis è vulnere tam coruscum jubar, ut eo spectaculo ancilla ejus tota abriperetur, ejusdemque cruciatus in liquidissimum gaudium ac lætitiã verterentur. Concesserat subinde Dominus in hortulum, qui Choro inferiore est aditus, amans porrò Sponsa illius sequebatur eum. Ut ergo ambo eò devenire conflitari propemodum Joanna cum morte cœpit ac mundo valedicere, inclamavitque altâ voce. Vale munda, vale terra, valete omnes DEI nutu conditæ Creaturæ; ego ad Creatorem abeo. Hæc dum eloquitur uti alter Paulus, in Cœlum raptur. Fruebatur Sponsa Christi in hæc cœlâ, sicut & sapius deinceps castissimis Divinarum deliciarum voluptatibus, quæ omnem intellectûs humani vim excedunt. Avebat eâ de re Confessor ejus certion fieri. Quæsit idcirco ex Joanna: Mater, an non mihi expromere lubet, quomodo deliciæ illæ, quas tibi DEUS indulget, se habeant? Pater, reponit ad hæc, Joanna, quod ex me quæris nullo equidem humano eloquio efferi potest. Solùm hoc dicere queo, quod tali durante gratiâ suavissimâ mihi voce loquatur DEUS dicatque, fruite nunc in transitu eo, quod tibi nunc appono. Donec vis, plus tibi exhibere non valeo.

postmodum longè id affluentiùs futurum est. Sciscitatur adhuc ex ea Confessarius: Quando gratia ista tibi indulgetur, ubinam tunc es? Verfor tunc inquit Joanna in Cœlo, nescio tamen an in corpore, an extra corpus ibi sum. Anima mea tunc in tam suavi est quiete, atque ita absorpta in vastissimo suavitatibus ac dulcedinis cœcano, ut hæc neque exponi verbis neque imaginatione comprehendi queant. Existimat Confessarius, filiam suam Joannam in sublimissimo isto raptu, Divinam Essentiam per transennam, ac velut in transitu conspexisse. Ego verò eam mihi non sumo audaciam ut opinioni ejus suffrager, singularis quippe prærogativa hæc nemini Sanctorum absque contradictione adjudicari potest, nisi fortè uni solique Sanctissimæ Virgini MARIE. Fortè tunc Sponsæ suæ DEUS stillam gloriæ suæ, ut olim in Monte Thaboræ indulsit. Sed jam longiùs per librum hunc 4. expatiari calamum nostrum nolumus. Præscribimus idcirco diversas alias gratias Divinosque favores, qui huic Sponsæ ejus obrigerunt, quò nimirum confecto libro isto, gradum ad sequentem faciamus, in quo breviter continentur nobilissimæ Sor. Joannæ virtutes, quarum heroicæ exercitationes ac praxes, idoneam eam dignamque reddidere, ad eas gratias ac favores de manu Altissimi percipiendas.

An in et
raptu Di-
vinam es-
sentiam vi-
derit Joan-
na.

LIBRI QUARTI FINIS.

LIBER